

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ב) גב' כל העישה בו
מלחמה:

מוסף דש"י

[illegible][illegible]

כלל גדול פרק שביעי שבת

לא מייחייב אלא אחת לכל
יב על כל מלאכה ומלאכה:
אמרו ליה שבת הוא פורש
י"א קרבן הלכך שגגת שבת

ומאי שנא רישא ומאי
ספרא כאן מדיעת
מדיעת מלאכה הוא
כלום פריש משבת אלא
לפריש ממלאכות אלא
ר' נחמן קרבן דחייב
הרב חרד שגנה הכ
חייב על כל מלאכה ו
מנצל אמר שמואל א
זומת התורה רבתה
אחרי הא במזיד כתיב
דכתיב: כל העושה
ענין לשוננו ומאי וי
ליה חילוק מלאכות
נתן דתנא ר' נתן א
ומיחזיקינן כיום כל
וישקול משה את הש
הדברים וגו' ששת
הדברים הדברים א
והושע מלאכות שנא
עשהן כולן בהעלם א
בחריש ובקציון ו
אומר כול חרישה ו
ועל אינו חייב
תבערו אש העברה
יצאת להקיש אליה
שהיא אב מלאכה ו
אף כל שהוא אב
בפני עצמה שמואל
דאמר העברה ללא
ללאו יצאת דברי ר
חלקלך יצאת ותיפוק
מדיכא דנפקא ליה
יוסי אמר: ועשה
שחייבים אחת על כ
כל אחת ואחת אמר
דר' יוסי אחת מאחת
הנה הנה שהיא אחת

[illegible]

אם אינו ענין למוד דהא
ענין למוד משום דאט
קרא אחרינא דמייתי הוה מ
דצרה תורה כלשון בני אדם

שנא סיפא אמר רב
בת הוא פורש וכאן
פורש א"ל רב נחמן
משום מלאכות וכלום
שום שבת אלא אמר
ר' חננא אמאי אישגה
טובא שגגות רייין:
אבה: חילוק מלאכות
ימחליה מות
קרא תורה על חילול
אם אינו ענין למיז
מלאכה יומת תנהו
יומת בממוץ ותיפוק
ויבא דנפקא ליה לר'
לא תבערו אש בכל
מה ת"ל לפי שנאמר
ידת בני ישראל אלה
מיום תעשה מלאכה
הדברים אלו שלשים
למשה בסניי יכול
אינו חייב אלא אחת
תשובת ועדיין אני
הקצירה חייב שנים
אלא אחת ת"ל לא
בכלל היתה ולמה
ומור לך מה הבערה
בין עליה בפני עצמה
למלאכה חייבין עליה
בסדר לה כרבי יוסי
אית דר' חננא הבערה
יוסי ר' נתן אומר
לילה לחלוק מלאכות
' יוסי דר' חננא רבי
אחת מהנה פעמים
ופעמים שחייבין על
יוסי בר' חננא מ"ט
נה מהנה אחת שהיא
אחת שמעון מאחת
שם

שנאמר בלאו קרא נמי חז"ל
מלאכות משום מקום: ע"ה
ל"ה דהייב שמים דתתא ללא
למתיב בחרים ובקציר דמשם
וע"ה ב"מ א"י חייב א"ה
בלא תעשה ופטר
השביע שבתו ועוד דגבי
קמח דמ"ק (ד. ק.) דלא ר'
דבר שהוא יא' מן הכלל
קטן איכא למ"ד דת"י ונראה
מחרשם וקציר משום דהוא
בפרק ד' מיתות (פסורין) שני
ופריך וליהי אוב ודעושי שני
מלא תעברו כל שכן דהוי ג'
וב"ה קציר וקציר אחא ל'
רשאו כ"ה אסן כ"ה הוי הוי ג'
ללא תעברו וזהו מילין
מ"ה למכתב בלשנא אחריה
א"ה טעמא ד"ה וזה. פ"ה
א"ה א"ה קרא ללא
ו"מ"ה מיתות לרד"י

ע.

וְשָׁמַרְתֶּם אֶת הַשְּׁקֵת כִּי קֹדֶשׁ הִוא לָכֵם מִזִּלְלִיָּה מוֹת יוֹמָת כִּי כָל הָעֹשֶׂה בָּהּ מֵלֹאכָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מִקִּרְבְּ עַמִּיהָ

שמות לא יד
2 ששת ימים תעשה
מלאכה וביום השביעי
יהיה לכם קדש שבת
שבתון לך כל העשה בו
מלאכה יומת:

3 לא תבערו אש בכל
משבתכם ביום השבת:

4 וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְתֹּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
אֱלֹהֵי הַדְּרָכִים אֲשֶׁר צִוָּה יי
לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם: שְׁמוֹת לֵה א
5 שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּכְחוֹם
הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת בְּחֻרְיֶשׁ
וּבְקִצְרֵי תִשְׁבֹּת:

שמות לד כא
6 דבר אל בני ישראל
לאמר נפש כי תחטא
בשגגה מכל מצות יי אשר
לא תעשינה ותעשה מאחת
מהנה: ויקרא ד ב

[illegible]

בריב ב'ו'. ואם תאמר ולימא אלא אס
 ברי קטלא קטלת ליה וי"ל דלי לאו
 מינן ליה להאי דאמר בצמוד ומות יומת
 אכל האמה דלא אילטרין למיזד מוקמי
 ליה ע"כ בשוגג ולחייב קרבן על כל
 א': **יב"ד** שאם עשאן בויא בהדיא
 אחד ב'ו' תימא א"כ מניינא דקרא
 דברים הדברים אלה הדברים למי לא
 כיון דלא אהאן נאמן ליה לומר דרין
 למניינא לפי שיש מלאכות שאין
 חשבות ואילטרין מניינא לאשמעין
 ויכלו היין מלאכות האשתייב עליהן
 ומיהו ממתיקין דמי' מלאכות דריק
 שפיר דכעהאן אחד חייב על כל
 אחת דלא הוה דרין למניינא כיון
 דמי כולו דהיא ומיהו קשה לרי'
 דלקמן דבאורק (ד' 15): משמע דמי
 מניינא אחי' נתקן דאמר האם
 למימרא דמחייב רבי אחולה במקום
 אכ והכתיב רבי אומר דברים הדברים
 אלה הדברים ב'ו' ופי' בקוטנא האם
 דרבי פירין האולי ומניינא לא אחא
 אלא למיזד חטאות ואי ס"ד דמחייב
 אחולה במקום אכ טונא ה"ל למימי
 ולפי מה שפירשו דמניינא לא אחא
 אלא לאשמעין ויכלו חטאות
 מלאכות האשתייב עליהם הנהיה
 פריך מידי וגרסא לרי' דגרס הכא
 כמו במיתלתא דמינא האם רבי נתן
 אומר לא תבערו אש למי נאמר לא אחא
 שגמרא ויסקל משע שמוע אי שאל
 יחא חייב עד שיעבור ל"ט מלאכות
 תלמוד לומר דברים ובקציר וכו'
 והתאם אי לאו לא תבערו לאש
 אחא למימר שאני חייב על אחא לא
 שמיס עד שיעבור כל ל"ט ויזן דמבי
 לא תבערו דילפינן מיניה דחייב על
 כל אחת בפני עמלה אם כן מניינא
 על לא למימר דאל"ל דיוקא הוא דחייב
 על כל אחת ואחא אכל אחולה במקום
 אכ לא והשתא מוכח שפיר בבאורק
 דרבי לא אחא אחולה במקום אכ
 ואפי' נמי שפיר להאי גירסא דקמי'
 כ'ו שגמרא דברים הדברים וגו' יול
 כ'ו דמשמע דמקור קרא דהדברים
 הוא דמשמע ליה דלוי חייב עד
 שיעבור כולן וכן בפ"ק דפסחים (ד' 10)
 ה': לפי שגמרא לא יראה ק"י יול
 ויטמן ויסקל פקדונות מאי גביירא אכ'
 לגירסת הספרים מתי קאמר לפי
 מרזין הכי כל כמה דלא נפקא לן חילוק
 וידישא וקצירה חייב שתיים. וא"ל משם
 מ' חייב אחריויהי אלא אחא וי"ל ממש
 מ' חייב מ' מדלג' תנא דברים וקציר:
 חת. פירש בקונ' משום דהוי ליה כלל
 כלל ופרש דוקא אלא דאמרין בזה
 וכן פסחא הכלל בשלון הפרט אכל גנבי
 א' אשכחן בשום מקום ועוד דבמועד
 כפ' אחרון שפ' בקונ' דלא ילפינן
 א' תכובים הבאים כחחד וכה"ל אחרין
 יאז וידעוין בכלל כל המשפטים היו י'
 ומיסיב הבאין דא' ואם תאמר ויסי ילף
 תכובים הבאין כחחד ואין מלמדן לכ"ע
 דדרשין בריה מעיק' (ד' 7.) מה חריס
 למיקא מינא מעיקרא הא לא אחי לה חריס
 עברה ומשפחא יאמר ליה חריס וקציר
 א' דכתיב בכל מושבותיכם דדרשין מיה
 ואלא לכחוד לא תבערו ומשום דדרשין
 גמ' כולמר דכתיב מ"ס דמנחתא ומהנה
 וי"ל ואלאוד ומולחודו ומנא ליה דחייב
 מ' אחא שפיר אלה ויהא שפיר אלא דרבי

שם

מבכתיב ועשה מאחת מהנה, דריש ועשה מאחת, פעמים שש